

## Arrest

nr. 181 381 van 27 januari 2017  
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 2 juli 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 juni 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 september 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 oktober 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat K. BUUACHRU en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

*"A. Feitenrelaas*

*U verklaarde de Iraakse nationaliteit te bezitten. U bent een sjiitische moslim geboren te Shatrah en afkomstig uit Nasiriya wijk Ur.*

*Sinds 2009 had u een relatie met Z. A. A. O. (...). De relatie was verboden omdat de familie van Z. A. A. O. (...) een akkoord had om haar te laten trouwen met haar neef. Dit akkoord is er gekomen eind 2010. U vroeg daarna nog vier keer de hand van Z. (...), maar telkens zonder succes. Bovendien werd Z. (...) hierdoor gestraft door haar familie. In 2013 werd ze bijvoorbeeld vier dagen in een donkere kamer gezet en plaatsten ze een heet strijkijzer op haar hand.*

*In de nacht van 20 op 21 mei 2015 sprak u met Z. (...) af om elkaar bij haar tante te ontmoeten de volgende dag. U had die dag vrijaf. Toen u haar ontmoette op 21 mei 2015 bij de tante werd er*

geroepen en op de deur geklopt. Het was de familie van Z. (...) die op de hoogte was geraakt van de ontmoeting.

U bent er in geslaagd om ongezien te ontkomen uit de woning. Dezelfde dag nog bent u gevlucht naar twee vrienden van u in Basra. U kwam te weten dat Z. (...) werd meegenomen naar haar ouderlijke woning en dat ze daar werd vermoord. Uzelf verbleef bij uw vrienden in Basra tot 7 juli 2015 omdat u hoopte dat de problemen zouden opgelost raken.

Intussen ging u sinds 21 mei 2015 niet meer gaan werken en op 29 juli 2015 werd uiteindelijk aangegeven dat u uw werkpost zonder toestemming verliet. U werd hiervoor bij verstek veroordeeld voor ongeoorloofde afwezigheid.

Het stammenprobleem inzake de verboden relatie raakte bovendien niet opgelost en op 7 juli 2015 vertrok u hierdoor met het vliegtuig naar Turkije. Vanuit Turkije bereikte u met een rubberboot Grieks grondgebied. U kwam uiteindelijk op 28 juli 2015 aan in België waar u asiel aanvraagde op 29 juli 2015.

U had de volgende documenten mee ter staving van uw asielaanvraag: identiteitskaart (origineel), nationaliteitsbewijs (origineel), studentenkaart (origineel), stemkaart (origineel), werkkaart (origineel), werkkaart advocaat (origineel), diploma (origineel), brief van de ouders van uw stam waarin u verstiten wordt en waarin de andere stam toestemming krijgt u te vermoorden (kopie) en een veroordeling, met bijhorende wetsartikels, wegens ongewettigde afwezigheid bij de politie (kopie).

#### **B. Motivering**

Er dient te worden vastgesteld dat op basis van uw verklaringen niet kan worden besloten tot het bestaan van een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Uw verboden relatie is de enige oorzaak die u aanhaalt voor uw problemen. U slaagde er echter niet in elementen aan te brengen die het Commissariaat-generaal overtuigen van de waarachtigheid van uw relatie. Op essentiële vragen in verband met uw relatie antwoordde u vaag, incoherent en ontwijkend.

Zo verklaarde u dat de relatie startte in 2009 nadat jullie op straat, in de omgeving van Z. (...)’s woning, elkaar met tekens duidelijk maakten om elkaar te zien bij een winkel verderop. Bij het eerste CGVS-asielgehoor zei u dat Z. (...) naar deze winkel ging en dat u haar achterna liep (CGVS 1 p. 7). Later, bij het tweede CGVS-asielgehoor, verklaarde u echter het omgekeerde dat Z. (...) u volgde nadat u het initiatief had genomen (CGVS 2 p. 5). Eenmaal in de buurt van die winkel startte u uw eerste gesprek met Z. (...). Dit was volgens u ook het eerste gesprek tussen jullie beiden (CGVS 2 p. 4). Meteen daarna verklaarde u echter dat er eigenlijk geen gesprek plaatsvond, er werd niets gezegd omdat er mensen in de buurt stonden (CGVS 2 p. 4-5). U wist daarentegen dat Z. (...) iets wou en daarom gaf u haar uw telefoonnummer (CGVS 2 p. 4). Nog later verklaarde u dat u niet uw telefoonnummer gaf maar dat integendeel Z. (...) op u afstapte reeds met een stuk papier in de hand waarop haar nummer al vermeld stond (CGVS 2 p. 5). Toen u hiermee geconfronteerd werd had u geen verklaring en kwam u enkel tot de conclusie dat het toch niet uw beslissing was om uw nummer te geven (CGVS 2 p. 6). Dergelijke incoherenties aangaande die eerste directe ontmoeting komt dan ook reeds weinig overtuigend over.

Vanaf dit moment onderhielden jullie jarenlang – tot de dag van de dood van Z. (...) in mei 2015 – telefonisch contact. Jullie relatie zou zich gedurende deze periode van vijf à zes jaar beperkt hebben tot slechts één ontmoeting met Z. (...) (CGVS 2 p. 9). Hierdoor vormen jullie telefoongesprekken het zwaartepunt van jullie relatie en de basis voor uw beslissing om meermaals de hand van Z. (...) te vragen. U bleef echter erg vaag en oppervlakkig over de gesprekken die u had terwijl u herhaaldelijk de kans werd geboden om hier dieper op in te gaan. Zo beperkten jullie gespreksonderwerpen zich voornamelijk tot jullie studies en daarnaast bespraken jullie, in mindere mate, uw werk, hoe het met elkaar gaat en hoe het gaat met jullie ouders (CGVS 2 p. 8-9). Bovendien was u ook over deze zeer beperkte gespreksonderwerpen vaag en oppervlakkig.

Met betrekking tot de studies, met voorsprong het hoofdonderwerp van jullie gesprekken, zei u dat Z. (...) wilde studeren aan een wetenschappelijke universiteit. Hoewel u wel vermoedde dat ze voor fysica of chemie zou kiezen, wist u eigenlijk niet echt wat ze precies wilde studeren (CGVS 2 p. 10-11). U wist bovendien ook niet waarom ze geïnteresseerd was in dat domein en verklaarde dat u daar niet in detail op inging tijdens jullie gesprekken (CGVS 2 p. 11). Tijdens de gesprekken vroeg u ook nooit welke job ze later zou willen uitvoeren. U verklaarde opnieuw dat u daar niet in detail op inging tijdens jullie gesprekken en vermoedde enkel dat ze juf wilde worden zonder hier effectief met haar over gesproken of naar gevraagd te hebben (CGVS 2 p. 11-12). Aangezien het leeuwendeel van jullie gesprekken over jullie studies handelden is het opmerkelijk dat u zo’n beperkte verklaringen aflegde hierover en dat u nergens in detail op inging. Er werd u daarom ook de open vraag gesteld wat jullie dan allemaal bespraken inzake jullie studies, waarop uw antwoord zich beperkte tot: ‘Gewoon, ja, blijf studeren. Goed opletten.’ (CGVS 2 p. 11)

Uit jullie gesprekken kon u verder concluderen dat tekeningen maken de enige hobby was van Z. (...). U zei aanvankelijk dat u niet goed wist welke onderwerpen ze vooral tekende omdat u niet veel van haar tekeningen zag (CGVS 2 p. 12). U kon daarop geen antwoord geven wat het onderwerp was van de tekeningen die u wel zag en uiteindelijk dient u hierbij toe te geven dat u geen enkele tekening heeft gezien van haar en dat u geen idee heeft van wat ze eigenlijk tekende. Het belangrijkste gesprek over haar hobby beperkte zich tot uw vraag: 'doe je dat graag?', waarop Z. (...) antwoordde: 'Ja, dit is mijn hobby.' (CGVS 2 p. 12)

Hoewel jullie relatie zich dus bijna zes jaar lang beperkte tot louter telefonisch contact kon u geen andere onderwerpen aanreiken die tijdens jullie gesprekken aan bod kwamen. U geeft wel aan dat er algemene en ook romantische gesprekken waren, maar wanneer gevraagd wordt naar onderwerpen of voorbeelden zegt u dat u niets meer heeft (CGVS 2 p. 9). Aangezien u erg beperkte en oppervlakkige verklaringen aflegde met betrekking tot jullie telefoongesprekken, de centrale as van jullie relatie, en aangezien u hierbij essentiële basisvragen over Z. (...) niet kon beantwoorden, kan er weinig geloof gehecht worden aan het daadwerkelijke bestaan van een relatie tussen u en Z. (...).

U was verder ook uitzonderlijk vaag over de persoon genaamd A. (...) met wie uw vriendin verwacht werd te trouwen. Tijdens een relatie die bijna zes jaar duurde kan redelijkerwijs verwacht worden dat u een beschrijving van de man in kwestie zou kunnen geven, temeer omdat al sinds eind 2010 vaststond dat hij met haar zou trouwen. U kwam echter niet verder dan te zeggen dat het een jongen is, haar neef, die zijn studies niet afmaakte. Dit is een erg beperkte persoonsomschrijving, zeker wanneer rekening wordt gehouden met het feit dat u nog in hetzelfde antwoord stelt dat hij vaak langsging bij de woning van uw vriendin (CGVS 1 p.10). U weet verder ook niet of A. (...) de hand van Z. (...) heeft gevraagd. U verklaart dat dat iets tussen hen is en dat u dat niet weet omdat Z. (...) dingen voor u verborgen hield (CGVS 2 p. 15). Als uitleg voor uw beperkte kennis over A. (...) en zijn situatie met Z. (...) zegt u uiteindelijk dat hij uw tijd niet waard is, wat in essentie geen afdoende uitleg is voor uw zeer beperkte kennis over iemand die uw situatie ernstig heeft beïnvloed in negatieve zin en ermee dreigde u te vermoorden indien u geen afstand van Z. (...) nam (CGVS 2 p. 37, 17).

In de periode lopend van 2010 tot 2015 vroeg u vijf keer zonder succes de hand van Z. (...) (CGVS 1 p. 11). U verklaarde dat dit voor problemen zorgde omdat jullie relatie verboden was en u haalt hierbij het voorbeeld aan dat Z. (...), naar aanleiding van uw verzoek, vier dagen in een donkere kamer werd geplaatst en dat haar vader met een heet strijkijzer haar hand verbrandde. Ook hier waren uw verklaringen erg beperkt en onwaarschijnlijk. U wist immers niet meer wanneer dit gebeurde. Wanneer gevraagd wordt om het ongeveer te situeren in de tijd zegt u: 'Ongeveer 2013 of 2012, ik weet het niet. Ik wil geen antwoord geven, dat is mijn antwoord op de vraag.' (CGVS 2 p. 17) Verder kon u ook niet zeggen of Z. (...) voor deze mishandeling verzorging kreeg, al dan niet in een ziekenhuis. U zou er wel naar gevraagd hebben maar Z. (...) wilde geen commentaar geven (CGVS 2 p. 34). U voegde er aan toe dat u geen details heeft over eventuele andere straffen die Z. (...) diende te ondergaan (CGVS 2 p. 17). Er kan nochtans verwacht worden dat u van dergelijke foltering op de hoogte zou zijn, zowel inzake de gevolgen, de mogelijke nood aan verzorging als inzake de situering in de tijd.

Tijdens het interview kon u evenmin enig tastbaar bewijs voorleggen voor het bestaan van jullie relatie. Er werd u gevraagd of u kon sms'en, e-mails, foto's of dergelijke meer voorleggen die jullie relatie bevestigde. U zei dat u dat allemaal kon voorleggen, maar dat de sms'en en de data van de foto's geverifieerd dienden te worden door een vrouwelijke tolk (CGVS 2 p. 19). Na de pauze kreeg u, tijdelijk, een vrouwelijke tolk maar op dat moment zegt u dat er toch geen sms'en voorhanden zijn (CGVS 2 p. 21). U zegt dat u gesprekken heeft opgenomen maar dat de tolk er niet mag naar luisteren omdat het privé is (CGVS 2 p. 21). Een ander gesprek die de tolk wel mag beluisteren had u niet en uiteindelijk zegt u zelf dat u niets heeft (CGVS 2 p. 21-22).

U legde wel een foto voor van uzelf met een vrouw waarvan u zegt dat ze Z. (...) was. Echter deze foto was niet gedateerd waardoor de bewijswaarde moeilijk te verifiëren is. Bovendien ging het om een foto die genomen werd met uw huidige toestel, een iPhone 6, terwijl u Z. (...) slechts één keer ontmoette voor de inval op 21 mei 2015, namelijk in 2009. U ontkent eerst nog dat het om hetzelfde toestel gaat. Daarna bevestigde u alsnog dat het om hetzelfde type van toestel gaat. Wanneer u daarop gevraagd wordt wanneer de foto genomen werd zegt u dat u het niet weet (CGVS 2 p. 21). Na een tweede pauze en pas wanneer er opnieuw wordt ingegaan op het tijdstip van de foto zegt u dat het de dag van de ontmoeting bij de tante was op 21 mei 2015. U werd geconfronteerd met het feit dat u eerst zei dat u het niet wist terwijl tot twee keer toe expliciet gezegd werd dat de data uitermate belangrijk waren. Uw antwoord, dat het in uw gedachten sprong wanneer u de foto zag, klopt niet en het is bovendien ook erg onwaarschijnlijk dat u niet weet wanneer een foto met Z. (...) genomen is wanneer u haar maar één keer ontmoette bij de tante (CGVS 2 p. 24). Het ontbreken van tastbare, gedateerde gegevens en de tegenstrijdigheid in verband met de foto van u en Z. (...) geven verder aan dat het bestaan van uw (problematische) relatie niet geloofwaardig is.

Met betrekking tot de inval van de mannen in de woning van de tante van uw vriendin slaagde u er evenmin in uw verklaringen aannemelijk te maken. Ten eerste kon u in de door u op de Dienst Vreemdelingenzaken ingevulde vragenlijst van het CGVS niet aangeven wanneer de feiten zich voordeden. U zei dat het gebeurde in mei, maar gaf aan dat u de exacte datum niet kende toen hier expliciet naar gevraagd werd (DVZ vragenlijst 3.5.). Gezien het belang van deze gebeurtenis in uw leven, het was de directe (en enige) aanleiding voor uw vlucht, kan nochtans verwacht worden dat uw situering ervan preciezer en overtuigender zou zijn. Tijdens het CGVS-asielgehoor ontkende u aanvankelijk het bovenstaande en zei u dat u wel degelijk 21 mei aangaf. U werd daarop geconfronteerd met uw letterlijke bewoordingen en nog steeds hield u er aan vast dat u zei 21 mei. Pas daarna, wanneer de tegenstrijdigheid nogmaals werd vernoemd, gaf u aan dat u zei de vijfde maand en dat u zou gezegd hebben donderdag, maar dat u niet had gezegd de hoeveelste dag van de maand het was (CGVS 1 p. 27-28). Het bovenstaande toont aan dat u met betrekking tot dit cruciale punt niet concreet kon of wilde zijn wanneer u dat werd gevraagd en dat u op die manier uw geloofwaardigheid inzake het tijdstip en het bestaan van de inval ernstig aantast.

Verder zei u tijdens het eerste CGVS-asielgehoor dat u bij de inval de stemmen hoorde van de groep mannen die aan de deur stonden (CGVS 1 p. 24). Tijdens het tweede CGVS-asielgehoor zei u dat u de stemmen niet hoorde en dat enkel de tante van Z. (...) deze gehoord had (CGVS 2 p. 31). Toen u hiermee geconfronteerd werd zei u dat de vorige tolk waarschijnlijk had gemist, wat geen afdoende verklaring is voor deze tegenstrijdigheid (CGVS 2 p. 38).

De incoherenties betreffende de inval, die de aanleiding vormde van uw vlucht, zijn een bijkomende bevestiging van het niet bestaan van een relatie tussen u en Z. (...).

Naast de problemen in verband met uw verboden relatie haalde u nog aan dat u vreesde voor uw ontslag, 6 maanden gevangenisstraf en inbeslagname geld en bezittingen omwille van ongeoorloofde afwezigheid (CGVS 1 p.16-17). U legde hiervan ter staving een verstekveroordeling met bijhorende wetsartikelen voor omwille van uw ongewettigde afwezigheid bij de politie. Volgens het document zou op 29 juli 2015 zijn aangegeven dat u uw werkpost zonder toestemming verliet. De documenten omvatten eveneens een arrestatiebevel omwille van uw desertie en volgens u is er om diezelfde reden ook een huiszoeking geweest in uw woning (CGVS 2 p. 25).

Vooreerst dient te worden benadrukt dat documenten op zich een zeer relatieve bewijskracht hebben gezien het relatieve gemak waarmee dergelijke documenten tegen betaling kunnen worden verkrijgen.

Daarnaast kan verwezen worden naar de beschikbare informatie die aan het administratieve dossier werd toegevoegd waaruit blijkt dat de Internal Security Forces Penal Code die in februari 2008 in voege trad, met betrekking tot ongewettigde afwezigheid voorziet in straffen die, naargelang de situatie, variëren van het inhouden van salaris tot gevangenisstraffen. De doodstraf is niet bij wet voorzien bij ongewettigde afwezigheid en bovendien blijkt uit dezelfde informatie dat ongewettigde afwezigheid in de praktijk doorgaans enkel aanleiding geeft tot ontslag, het verlies van salaris of gevangenisstraffen met uitstel. Er zijn geen gevallen bekend van buitensporige bestraffing van politielui omwille van hun ongewettigde afwezigheid. Tevens blijkt uit de informatie dat veel politielui die ontslag willen nemen, kiezen om ongewettigd afwezig te blijven boven de normale procedure voor het nemen van ontslag, omdat dit minder tijdrovend is. Dit is eens te meer een indicatie van het lage risico op een buitensporige bestraffing omwille van ongewettigde afwezigheid. Uzelf kon evenmin tijdens de gehoren voorbeelden van mensen aanhalen die hiervoor daadwerkelijk veroordeeld werden (CGVS 1 p. 16).

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat ongewettigde afwezigheid geen aanleiding geeft tot een disproportionele bestraffing door de Irakese autoriteiten. U reikt bovendien geen overtuigende, concrete elementen aan die kunnen aantonen dat uw situatie hiervan afwijkt. Er kan dan ook in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming vastgesteld worden.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak werd het "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit voornoemd advies van UNHCR als de COI Focus "Irak, Veiligheidssituatie Zuid-Irak" van 24 december 2015 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat de toename in geweld- en terreurdaden geconcentreerd is in een aantal Centraal-Iraakse provincies, waarbij vooral de Iraakse grootsteden worden getroffen.

Daarenboven blijkt dat het grondoffensief dat de Islamitische Staat (IS) sinds juni 2014 in Irak voert hoofdzakelijk gesitueerd is in Centraal- Irak.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de impact van het terreurgeweld, en de gevolgen van het offensief dat ISIS sinds juni 2014 voert regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de Thi-Qar te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de negen zuidelijke provincies van Irak niet rechtstreeks verwickeld zijn geraakt in het offensief dat IS in juni 2014 inzette in Centraal-Irak, met uitzondering van het noorden van Babil, waar IS heeft geprobeerd om via de verkeerswegen ten westen en zuidwesten van Bagdad aanvalsroutes naar de hoofdstad te openen. Dit offensief ging gepaard met talrijke aanslagen en ook met hevige gevechten in enkele steden.

In de overwegend sjiiitische Zuid- Iraakse provincies Najaf, Kerbala, Basra, Wassit, Qadisiya, Thi-Qar, Missan en al-Muthanna kwam het niet tot directe confrontaties tussen het Iraakse leger, de milities en Popular Mobilization Units (PMU) enerzijds, en IS anderzijds. Het geweld in de regio beperkt zich hoofdzakelijk tot sporadische terreuraanslagen die echter zowel in frequentie als in zwaarte zijn afgenomen. Daarnaast neemt het geweld in Zuid-Irak de vorm aan van doelgerichte moorden en ontvoeringen, en sektarisch gemotiveerde wraakacties waarbij leden van politieke partijen, religieuze en tribale leiders, en overheidspersoneel gevisieerd worden. Het aantal burgerslachtoffers ligt in deze provincies duidelijk lager dan in Babil, en heel ver onder dat van Centraal-Irak, inclusief Bagdad.

Uit voornoemde COI Focus blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Basra gedurende de afgelopen jaren markant verbeterde. Naarmate IS haar terreurcampagne tegen sjiiitische doelwitten in Bagdad in 2013 opvoerde werden in Basra een aantal geweldfeiten gepleegd tegen de soennitische minderheid in de stad. De provincie werd echter niet rechtstreeks getroffen door het offensief dat IS in juni 2014 inzette. Directe confrontaties tussen militanten van IS en het Iraakse leger bleven uit. Wel vonden in de provincie een beperkt aantal kleinschalige aanslagen plaats, waarbij het aantal burgerdoden beperkt is gebleven. Verder wordt er melding gemaakt van enkele kleinere IED en een aantal schietincidenten. Conflicten tussen verschillende stammen, tussen criminele groepen en tussen rivaliserende milities liggen aan de grondslag van deze schietpartijen, waarvan de daders vaak niet gekend zijn.

In de periode 2013-2014 werden in de heilige stad Kerbala een beperkt aantal aanslagen op sjiiitische doelwitten gepleegd. Het aantal burgerslachtoffers hierbij bleef beperkt. De veiligheidsmaatregelen in Kerbala werden in de loop van 2013 en 2014 herhaaldelijk opgedreven en het Iraakse leger werd er door vrijwilligers versterkt. Er vonden in de regio evenwel geen grootschalige confrontaties plaats tussen militanten van IS en het Iraakse leger. Aanslagen in de provincie Kerbala zijn uitzonderlijk en zijn doorgaans kleinschalig.

Naarmate IS haar terreurcampagne in 2013-2014 opdreef, namen ook de veiligheidsmaatregelen in Najaf toe. Ook hier bleven directe confrontaties tussen militanten van IS en het Iraakse leger uit. Er doen zich in de provincie Najaf voorts nauwelijks geweldfeiten voor. Het geweld dat er voorkomt concentreert zich hoofdzakelijk in de stad Najaf. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is beperkt. Tot slot dient opgemerkt te worden dat de provincies Wassit, Qadisiya, Missan, Thi-Qar en al-Muthanna grotendeels gespaard blijven bij het etno-sektarisch conflict dat Irak teistert. De sporadische, hoofdzakelijk kleinschalige terreuraanslagen die in deze provincies plaatsvinden, zijn doorgaans gesitueerd in de steden Kut (Wassit) en Nasseriyah (Thi-Qar). Het aantal burgerslachtoffers is er beperkt gebleven. Het offensief dat IS in de zomer van 2014 inzette, bereikte voornoemde provincies niet. Het geweld in deze provincies is beperkt tot sporadische terreuraanslagen met een relatief laag aantal burgerslachtoffers tot gevolg.

Volledigheidshalve wordt hierbij aangestipt dat het Iraakse zuiden niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten aanbieden op Irak en dat een terugvlucht naar Irak niet noodzakelijk via de luchthaven van Bagdad dient te verlopen. Naast Baghdad International Airport beschikt Irak immers over internationale luchthavens in Basra, en Najaf, dewelke onder de controle van de Iraakse autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Personen die naar Irak wensen terug te keren kunnen via deze luchthavens naar hun bestemming in Zuid-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de zuidelijke provincies Basra, Kerbala, Najaf, Wassit, Qadisiya, Missan, Thi-Qar en al-Muthanna thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

*Actueel is er voor burgers in Zuid-Irak aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.*

*Gelet op de hierboven verzamelde vaststellingen kan er bij u geen vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming worden vastgesteld.*

*De door u in het kader van uw asielprocedure voorgelegde documenten vermogen niet bovenstaande vaststellingen te wijzigen. U legde uw identiteitskaart, stemkaart en nationaliteitsbewijs voor. Deze documenten tonen uw identiteit en herkomst aan. Deze louter persoonlijk gegevens worden door het CGVS niet in twijfel getrokken. Verder legde u uw studentenkaart, diploma en werkkaarten voor. Deze documenten geven een indicatie van uw activiteiten in Irak, die door het CGVS evenmin in twijfel werden getrokken. Deze documenten hebben echter geen implicatie op de vaststellingen inzake de afwezigheid van een vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Daarnaast legde u de brief voor van uw stam waarin u wordt verstoten en waarin de toestemming wordt gegeven aan andere stammen om u te vermoorden. Dergelijke documenten die een hoog subjectief gehalte hebben en waaruit niet kan worden opgemaakt in welke omstandigheden deze werden opgemaakt, hebben enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen dergelijke documenten niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Tenslotte legde u een verstekveroordeling voor omdat u onwettig afwezig was bij de politie. Beschikbare informatie toont echter aan dat ongewettigde afwezigheid geen aanleiding geeft tot een disproportionele bestraffing door de Irakese autoriteiten en bovendien blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier werden toegevoegd dat documenten sowieso relatief makkelijk tegen betaling verkrijgbaar zijn wat de bewijswaarde ervan dan ook vrij relatief maakt. U reikte geen overtuigende, concrete elementen aan die konden aantonen dat uw situatie hiervan afwijkt.*

#### *C. Conclusie*

*Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”*

## 2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 1, A van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van de artikelen 3, 5, 7, 9, 10 en 11 EVRM, van het artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 4 en 26 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: PR CGVS), van “de rechten van verdediging en van het recht op een eerlijk proces zoals voorzien door art. 6 EVRM”, van “het gelijkheidsbeginsel zoals voorzien in de artikels 10 en 11 van de Grondwet, 14 EVRM, 141 EG Verdrag en 2 en 24 BUPO-Verdrag”, van “de algemene rechtsbeginselen en beginsel van behoorlijk bestuur, redelijkheid en zorgvuldigheid”.

2.2.1. Betreffende de verwijzing van verzoekende partij naar artikel 3 EVRM wijst de Raad erop dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

De schending van de artikelen 5, 7, 9, 10 en 11 EVRM kan niet dienstig worden aangevoerd tot staving van onderhavige vordering tegen de beslissing van de commissaris-generaal waarbij, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de hoedanigheid van vluchteling van betrokkene en over het al dan niet toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus uitspraak wordt gedaan (vgl. RvS 30 september 2008, nr. 186.661; RvS 12 maart 2008, nr. 180.930).

2.2.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie louter vermeldt zonder ook maar de minste verwijzing naar de bestreden beslissing of de

aanduiding hoe deze voormeld artikel zou hebben geschonden. Vaste rechtspraak bij de Raad van State stelt echter dat de uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 20 oktober 2006, nr. 163.900; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Gezien verzoekende partij geen enkele concrete aanwijzing geeft van hoe de bestreden beslissing voormeld artikel zou hebben geschonden, is dit onderdeel van het middel onontvankelijk.

2.2.3. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.5.1. Aangaande de vastgestelde incoherenties in haar verklaringen over de eerste directe ontmoeting met Z., oppert verzoekende partij dat haar geenszins verweten kan worden dat zij *“zich op één detail heeft vergist dat zich meer dan 5 jaren geleden heeft afgespeeld (namelijk of verzoeker eerst achter de winkel is geweest of niet)”*. Verder citeert verzoekende partij in haar verzoekschrift nog haar verklaringen hieromtrent, stellende dat bij een aandachtige lezing van deze verklaringen niet besloten kan worden dat deze tegenstrijdig zijn.

2.2.5.2. De Raad wijst er vooreerst op dat door verwerende partij verschillende incoherenties werden vastgesteld en dit omtrent het verloop van de eerste ontmoeting tussen verzoekende partij en Z.. Meer bepaald werd door verwerende partij het volgende vastgesteld: *“Zo verklaarde u dat de relatie startte in 2009 nadat jullie op straat, in de omgeving van Z. (...)’s woning, elkaar met tekens duidelijk maakten om elkaar te zien bij een winkel verderop. Bij het eerste CGVS-asielgehoor zei u dat Z. (...) naar deze winkel ging en dat u haar achterna liep (CGVS 1 p. 7). Later, bij het tweede CGVS-asielgehoor, verklaarde u echter het omgekeerde dat Z. (...) u volgde nadat u het initiatief had genomen (CGVS 2 p. 5). Eenmaal in de buurt van die winkel startte u uw eerste gesprek met Z. (...). Dit was volgens u ook het eerste gesprek tussen jullie beiden (CGVS 2 p. 4). Meteen daarna verklaarde u echter dat er eigenlijk geen gesprek plaatsvond, er werd niets gezegd omdat er mensen in de buurt stonden (CGVS 2 p. 4-5). U wist daarentegen dat Z. (...) iets wou en daarom gaf u haar uw telefoonnummer (CGVS 2 p. 4). Nog later verklaarde u dat u niet uw telefoonnummer gaf maar dat integendeel Z. (...) op u afstapte reeds met een stuk papier in de hand waarop haar nummer al vermeld stond (CGVS 2 p. 5). Toen u*

*hiermee geconfronteerd werd had u geen verklaring en kwam u enkel tot de conclusie dat het toch niet uw beslissing was om uw nummer te geven (CGVS 2 p. 6). Dergelijke incoherenties aangaande die eerste directe ontmoeting komt dan ook reeds weinig overtuigend over.*”. Deze vaststellingen worden, in tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt in haar verzoekschrift, wel degelijk ondersteund door de neerslag van de verklaringen van verzoekende partij tijdens haar twee gehoren op het Commissariaat-generaal. De Raad is van oordeel dat ervan uitgegaan kan worden dat deze eerste ontmoeting tussen verzoekende partij en Z., die een grote indruk op verzoekende partij moet hebben gemaakt daar zij zelf stelde onmiddellijk te hebben gevoeld dat zij Z. graag had (administratief dossier, stuk 6, gehoorverslag CGVS d.d. 28/04/2016, p. 4) en die bovendien naast de ontmoeting op 21 mei 2015 de enige directe ontmoeting was met Z., in het geheugen van verzoekende partij gegrift zou staan zo zij zich in werkelijkheid voorgedaan zou hebben waardoor verwacht kan worden dat verzoekende partij hiervan in een later stadium nog een gedetailleerde en coherente beschrijving zou kunnen geven. Het tijdsverloop tussen deze gebeurtenis en haar gehoren op het Commissariaat-generaal is dan ook niet van aard de incoherenties in haar verklaringen over deze eerste ontmoeting met Z. te verklaren. De vaststelling dat verzoekende partij er niet in slaagt op eenduidige wijze het verloop van deze eerste ontmoeting met Z. weer te geven, ondergraaft reeds op ernstige wijze de door haar voorgehouden relatie met Z. – die na deze ontmoeting zou zijn ontstaan – en derhalve tevens de problemen die deze relatie zou hebben veroorzaakt.

2.2.6. Daar waar verzoekende partij haar vage verklaringen over de telefonische gesprekken die zij had met Z. tracht te verklaren door de uitleg dat *“het niet makkelijk is voor verzoeker om op al de vragen te antwoorden betreffende de details van zijn gesprekken met de vrouw waarvan hij hield en dit zeker wanneer men de dramatische omstandigheden voor ogen heeft waarin hun relatie is afgelopen”*, dat er rekening gehouden moet worden met *“het emotioneel gewicht dat al deze herinneringen met zich meebrengen”* en dat zij *“te maken had met een schaamtegevoel om niet in details te gaan betreffende de intieme onderwerpen die besproken werden met Z.”*, waarbij zij tevens verwijst naar haar verklaringen tijdens haar tweede gehoor waaruit blijkt dat het moeilijk was voor haar om hierover te praten, meent de Raad evenwel dat van verzoekende partij – die beweert Z. slechts een keer te hebben ontmoet in 2009 en nadien enkel contact te hebben gehad met haar via de telefoon, dit gedurende jaren (vijf à zes jaar), waardoor deze telefoongesprekken dan ook het zwaartepunt vormen van hun relatie en de basis van haar beslissing om meermaals de hand van Z. te vragen – verwacht mag worden dat zij op een uitgebreide en doorleefde manier zou kunnen vertellen over de inhoud van deze telefoongesprekken. Gelet op haar vage en oppervlakkige verklaringen dienaangaande, slaagt zij hierin evenwel allerm minst. Verder wijst de Raad erop dat van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst, zodat op grond hiervan kan worden nagegaan of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een risico voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald bij artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De asielzoeker dient dit zo volledig, correct en gedetailleerd mogelijk te doen daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 13 oktober 2005, nr. 150.135). De uitleg van verzoekende partij dat zij het emotioneel moeilijk had om hierover te vertellen en dat zij bepaalde details over haar relatie met Z. voor zich wilde houden, neemt niet weg dat op elke asielzoeker de verplichting rust om in elke fase van het onderzoek zijn asielrelaas zo correct en volledig mogelijk te vertellen gelet op de reeds aangehaalde medewerkingsplicht en volstaat dan ook niet ter vergoelijking van haar vage verklaringen desbetreffend.

2.2.7.1. Inzake de vaststelling van verwerende partij dat verzoekende partij ook uitzonderlijk vaag blijft over de persoon genaamd A. met wie haar vriendin verwacht werd te trouwen, meent verzoekende partij dat redelijkerwijze niet van haar verwacht kan worden dat zij deze persoon goed zou kennen en zou kunnen beschrijven, terwijl zij niet eens meer dan één keer met Z. heeft kunnen afspreken. Verzoekende partij kan dan ook niet verweten worden geen fysieke beschrijving te kunnen geven van deze persoon.

2.2.7.2. De Raad is evenwel van oordeel dat, gelet op de jarenlange telefonische contacten die verzoekende partij beweert te hebben gehad met Z. en het gegeven dat reeds sinds eind 2010 vaststond dat deze persoon met Z. zou trouwen, van verzoekende partij verwacht mag worden dat zij meer informatie zou kunnen geven over de persoon genaamd A. met wie haar vriendin verwacht werd te trouwen. Dit geldt des te meer gezien haar verklaring dat deze persoon vaak langsging bij de woning van haar vriendin (administratief dossier, stuk 9, gehoorverslag CGVS d.d. 15/03/2016, p. 10). De vaststelling dat verzoekende partij niet verder komt dan een erg beperkte persoonsomschrijving van

deze man en niet weet of A. de hand van Z. heeft gevraagd, doet dan ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar verklaringen.

2.2.8.1. Betreffende de opmerking in de bestreden beslissing dat ook de verklaringen van verzoekende partij over het incident waarbij Z. vier dagen in een donkere kamer werd geplaatst en haar vader met een heet strijkijzer haar hand verbrandde, erg beperkt en onwaarschijnlijk zijn, wijst verzoekende partij er ook hier op dat het voor haar emotioneel zeer zwaar is om over deze gebeurtenissen te praten. Ook werd door haar reeds tijdens haar tweede gehoor op het Commissariaat-generaal opgemerkt dat zij na dit incident geen contact heeft gehad met Z. en zij dan ook geen details kan geven over eventuele mishandelingen van Z..

2.2.8.2. De Raad stelt evenwel vast dat, in tegenstelling tot wat verzoekende partij stelt in haar verzoekschrift, uit de verklaringen van verzoekende partij tijdens haar tweede gehoor blijkt dat zij wel degelijk nog contact had met Z. na dit incident en dat zij met elkaar over dit incident hebben gesproken (administratief dossier, stuk 6, gehoorverslag CGVS d.d. 28/04/2016, p. 34-35). De geloofwaardigheid van haar verklaringen wordt dan ook verder ondermijnd door de vaststelling dat verzoekende partij hierover slechts beperkte verklaringen kan afleggen en in het bijzonder zelfs niet meer weet wanneer dit incident plaatsvond, of Z. voor deze mishandeling verzorging kreeg en of Z. eventuele andere straffen diende te ondergaan. De beperkte verklaringen van verzoekende partij desbetreffend kunnen geenszins verklaard worden door de uitleg dat het voor haar emotioneel zwaar is om over deze gebeurtenissen te praten. De Raad wijst er in dit verband wederom op dat op elke asielzoeker de verplichting rust om in elke fase van het onderzoek zijn asielrelaas zo correct en volledig mogelijk te vertellen gelet op de reeds aangehaalde medewerkingsplicht.

2.2.9.1. In verband met de motivering van verwerende partij dat verzoekende partij evenmin enig tastbaar bewijs kon voorleggen voor het bestaan van haar relatie met Z., benadrukt verzoekende partij vooreerst dat zij foto's heeft voorgelegd van haar relatie met Z. (bijlage 3 en 4 van het verzoekschrift), doch kon/wou zij niet alle foto's neerleggen gezien het intiem karakter van sommige van deze foto's. Verder geeft verzoekende partij aan dat de foto die zij eerder neerlegde tijdens haar asielprocedure (bijlage 4 van het verzoekschrift) werd genomen met haar iPhone 6. Verzoekende partij legt uit dat de iPhone 6 gecommmercialiseerd werd sinds 2014 en dat de verklaringen van verzoekende partij dat zij deze foto met haar iPhone 6 genomen heeft dan ook geloofwaardig zijn.

2.2.9.2. De Raad herhaalt evenwel dat van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst, zodat op grond hiervan kan worden nagegaan of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een risico voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald bij artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De asielzoeker dient dit zo volledig, correct en gedetailleerd mogelijk te doen daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 13 oktober 2005, nr. 150.135). De uitleg van verzoekende partij dat zij niet alle foto's wilde neerleggen gelet op intieme karakter van sommige van deze foto's, neemt niet weg dat op elke asielzoeker de verplichting rust om in elke fase van het onderzoek alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op zo correcte wijze en zo accuraat mogelijk aan te brengen gelet op de reeds aangehaalde medewerkingsplicht. De foto's die verzoekende partij bijbrengt (bijlagen 3 en 4 van het verzoekschrift) volstaan niet om de door haar voorgehouden relatie met Z. te staven. De door haar bijgebrachte foto's zijn niet gedateerd waardoor de bewijswaarde moeilijk te verifiëren is. Verder blijkt nergens uit dat de op de foto's afgebeelde vrouw inderdaad Z. betreft. Waar verzoekende partij in haar verzoekschrift bemerkt dat de foto die zij eerder neerlegde tijdens haar asielprocedure (bijlage 4 van het verzoekschrift) werd genomen met haar iPhone 6 en dat de iPhone 6 gecommmercialiseerd werd sinds 2014, waardoor haar verklaringen dat zij deze foto met haar iPhone 6 genomen heeft dan ook geloofwaardig zijn, wijst de Raad evenwel op de motivering in de bestreden beslissing waaruit blijkt de verklaringen van verzoekende partij over deze foto allesbehalve kunnen overtuigen: *"U legde wel een foto voor van uzelf met een vrouw waarvan u zegt dat ze Z. (...) was. Echter deze foto was niet gedateerd waardoor de bewijswaarde moeilijk te verifiëren is. Bovendien ging het om een foto die genomen werd met uw huidige toestel, een iPhone 6, terwijl u Z. (...) slechts één keer ontmoette voor de inval op 21 mei 2015, namelijk in 2009. U ontkent eerst nog dat het om hetzelfde toestel gaat. Daarna bevestigde u alsnog dat het om hetzelfde type van toestel gaat. Wanneer u daarop gevraagd wordt wanneer de foto genomen werd zegt u dat u het niet weet (CGVS 2 p. 21). Na een tweede pauze en pas wanneer er opnieuw*

wordt ingegaan op het tijdstip van de foto zegt u dat het de dag van de ontmoeting bij de tante was op 21 mei 2015. U werd geconfronteerd met het feit dat u eerst zei dat u het niet wist terwijl tot twee keer toe expliciet gezegd werd dat de data uitermate belangrijk waren. Uw antwoord, dat het in uw gedachten sprong wanneer u de foto zag, klopt niet en het is bovendien ook erg onwaarschijnlijk dat u niet weet wanneer een foto met Z. (...) genomen is wanneer u haar maar één keer ontmoette bij de tante (CGVS 2 p. 24). Het ontbreken van tastbare, gedateerde gegevens en de tegenstrijdigheid in verband met de foto van u en Z. (...) geven verder aan dat het bestaan van uw (problematische) relatie niet geloofwaardig is.” Dat verzoekende partij aanvankelijk niet wist wanneer deze foto werd genomen, terwijl zij Z. slechts één keer ontmoette in 2009 en nadien nog één keer bij de tante van Z. op 21 mei 2015, is allesbehalve aannemelijk en ondermijnt verder de bewijskracht van deze foto.

2.2.10.1. Wat betreft de opmerking van verwerende partij dat verzoekende partij tijdens haar interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken de exacte datum niet kon opgeven van de inval van de mannen in de woning van de tante van Z., betoogt verzoekende partij dat zij bij de aanvang van haar eerste gehoor op het Commissariaat-generaal heeft aangegeven dat haar verklaringen niet aan haar werden voorgelezen, waardoor zij dan ook niet de kans had om eventuele fouten vast te stellen. Verwerende partij kan dan ook bezwaarlijk de geloofwaardigheid van haar asielrelaas in vraag stellen omwille van tegenstrijdigheden tussen haar verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken en haar verklaringen tijdens haar gehoren op het Commissariaat-generaal. Verzoekende partij meent dat er sprake is van een schending van de rechten van verdediging en van het recht op een eerlijk proces zoals bepaald door artikel 6 EVRM.

2.2.10.2. De Raad bemerkt vooreerst dat de schending van artikel 6 van het EVRM niet dienstig kan worden ingeroepen, nu het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in het arrest van 5 oktober 2000, in de zaak MAAOUIA tegen Frankrijk, heeft beslist dat artikel 6 van het EVRM niet van toepassing is op het asielrecht (RvS 7 juli 2006, nr. 161.169).

Verder stelt de Raad vast dat uit het verslag van het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat de verklaringen van verzoekende partij haar wel degelijk in het Arabisch werden voorgelezen, waarna zij deze ter goedkeuring ondertekende (administratief dossier, stuk 15, vragenlijst CGVS, p. 2). Dat haar verklaringen niet werden voorgelezen, betreft een blote bewering die door verzoekende partij geenszins wordt gestaafd. Overigens gaf verzoekende partij tijdens haar eerste gehoor op het Commissariaat-generaal aan dat, hoewel haar verklaringen haar niet voorgelezen zouden zijn, zij wel een kopie heeft gekregen van haar verklaringen (administratief dossier, stuk 9, gehoorverslag CGVS d.d. 15/03/2016, p. 3) en zij derhalve de correctheid van de neerslag van haar verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken kon nagaan. Verzoekende partij gaf op het Commissariaat-generaal uitdrukkelijk aan dat het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken goed en correct verlopen was (administratief dossier, stuk 9, gehoorverslag CGVS d.d. 15/03/2016, p. 3). Dat haar verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken verkeerd werden genoteerd, kan dan ook niet overtuigen. De vaststelling dat verzoekende partij tijdens haar interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken de exacte datum niet kon opgeven van de inval van de mannen in de woning van de tante van Z. (*“Kent u de exacte datum van de moord op Z. (...) Het gebeurde in mei 2015, de exacte datum ken ik niet.”* (vragenlijst CGVS, rubriek 3.5)), terwijl zij dit wel kon tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal, blijft dan ook onverminderd overeind.

2.2.11. Waar verwerende partij inzake deze inval verder nog vaststelt dat verzoekende partij hierover incoherente verklaringen aflegt daar zij tijdens haar eerste gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde dat zij bij de inval de stemmen hoorde van de groep mannen die aan de deur stonden terwijl zij tijdens haar tweede gehoor op het Commissariaat-generaal aangaf dat zij de stemmen niet hoorde en dat enkel de tante van Z. deze gehoord had, stelt verzoekende partij dat *“het effectief zo is dat het niet verzoeker is die de stemmen bij de inval hoorde, maar dat het wel Z. die ze hoort”*. De Raad bemerkt evenwel dat dit verweer niet volstaat ter weerlegging van de vastgestelde incoherentie tussen enerzijds haar verklaring tijdens haar eerste gehoor dat zij bij de inval de stemmen hoorde van de groep mannen die aan de deur stonden en anderzijds haar verklaring tijdens haar tweede gehoor dat zij de stemmen niet hoorde en dat enkel de tante van Z. deze gehoord had. Immers kan verzoekende partij niet zonder meer verwijzen naar één versie van haar verklaringen teneinde de vastgestelde incoherentie te weerleggen. Daar anders over oordelen zou ertoe leiden dat elke opeenvolging van gehoren, teneinde een precieze inschatting te kunnen maken van de ernst van de aangehaalde vrees voor vervolging of het reëel risico op het lijden van ernstige schade, zinledig zou worden.

2.2.12. Wat nog het betoog van verzoekende partij betreft dat verwerende partij geen rekening gehouden heeft met haar opmerkingen over de vertaalproblemen die zij tijdens haar asielprocedure heeft ondervonden en die voornamelijk het gevolg waren van het dialect dat zij spreekt, stelt de Raad evenwel vast dat verzoekende partij bij de aanvang van haar gehoren op het Commissariaat-generaal telkens verklaarde de tolk goed te begrijpen (administratief dossier, stukken 6 en 9, p. 2). Bij haar eerste gehoor merkte zij weliswaar op dat de tolk haar dialect niet sprak, doch stelde zij uitdrukkelijk de tolk niettemin goed te begrijpen. Ook aan het einde van dit gehoor gaf zij opnieuw aan dat “(er) misschien (...) een probleem (is) in dialecten”, doch besluit zij uiteindelijk de tolk goed te hebben begrepen (administratief dossier, stuk 9, gehoorverslag CGVS d.d. 15/03/2016, p. 30). Daarenboven stelt de Raad vast dat verzoekende partij op geen enkele wijze *in concreto* aanduidt hoe etymologisch of door meervoudige betekenis van woorden en begrippen in de vertaling - eventueel afhankelijk van het gesproken dialect - haar relaas op een foutieve wijze kon zijn neergeschreven.

2.2.13. De Raad stelt verder vast dat verzoekende partij op generlei wijze aantoonde dat het onderzoek naar en de beslissing over haar asielaanvraag niet individueel, objectief en onpartijdig zou zijn verricht. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Verzoekende partij toont dan ook niet aan dat er sprake is van een schending van artikel 4 PR CGVS.

2.2.14. Daar waar verzoekende partij in haar verzoekschrift opwerpt dat bij twijfel aan verzoekende partij het voordeel van de twijfel dient te worden gegeven, stelt de Raad vast dat uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat het relaas nauwgezet werd geanalyseerd teneinde te kunnen oordelen of de voorgehouden feiten op waarheid berusten. Verwerende partij concludeerde om bovenstaande redenen terecht dat het asielrelaas in kwestie een ongeloofwaardig karakter kent waardoor enige twijfel niet aan de orde is.

2.2.15. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het asielrelaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.16. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissing motiveert verwerende partij desbetreffend als volgt: “Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak werd het “UNHCR Position on Returns to Iraq” van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit voornoemd advies van UNHCR als de COI Focus “Irak, Veiligheidssituatie Zuid-Irak” van 24 december 2015 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat de toename in geweld- en terreurdaden geconcentreerd is in een aantal Centraal-Iraakse provincies, waarbij vooral de Iraakse grootsteden worden getroffen. Daarenboven blijkt dat het grondoffensief dat de Islamitische Staat (IS) sinds juni 2014 in Irak voert hoofdzakelijk gesitueerd is in Centraal- Irak.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de impact van het terreurgeweld, en de gevolgen van het offensief dat ISIS sinds juni 2014 voert regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk

regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de Thi-Qar te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de negen zuidelijke provincies van Irak niet rechtstreeks verwikkeld zijn geraakt in het offensief dat IS in juni 2014 inzette in Centraal-Irak, met uitzondering van het noorden van Babil, waar IS heeft geprobeerd om via de verkeerswegen ten westen en zuidwesten van Bagdad aanvalsroutes naar de hoofdstad te openen. Dit offensief ging gepaard met talrijke aanslagen en ook met hevige gevechten in enkele steden.

In de overwegend sjiitische Zuid- Iraakse provincies Najaf, Kerbala, Basra, Wassit, Qadisiya, Thi-Qar, Missan en al-Muthanna kwam het niet tot directe confrontaties tussen het Iraakse leger, de milities en Popular Mobilization Units (PMU) enerzijds, en IS anderzijds. Het geweld in de regio beperkt zich hoofdzakelijk tot sporadische terreuraanslagen die echter zowel in frequentie als in zwaarte zijn afgenomen. Daarnaast neemt het geweld in Zuid-Irak de vorm aan van doelgerichte moorden en ontvoeringen, en sektarisch gemotiveerde wraakacties waarbij leden van politieke partijen, religieuze en tribale leiders, en overheidspersoneel gevisieerd worden. Het aantal burgerslachtoffers ligt in deze provincies duidelijk lager dan in Babil, en heel ver onder dat van Centraal-Irak, inclusief Bagdad.

Uit voornoemde COI Focus blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Basra gedurende de afgelopen jaren markant verbeterde. Naarmate IS haar terreurcampagne tegen sjiitische doelwitten in Bagdad in 2013 opvoerde werden in Basra een aantal geweldfeiten gepleegd tegen de soennitische minderheid in de stad. De provincie werd echter niet rechtstreeks getroffen door het offensief dat IS in juni 2014 inzette. Directe confrontaties tussen militanten van IS en het Iraakse leger bleven uit. Wel vonden in de provincie een beperkt aantal kleinschalige aanslagen plaats, waarbij het aantal burgerdoden beperkt is gebleven. Verder wordt er melding gemaakt van enkele kleinere IED en een aantal schietincidenten. Conflicten tussen verschillende stammen, tussen criminele groepen en tussen rivaliserende milities liggen aan de grondslag van deze schietpartijen, waarvan de daders vaak niet gekend zijn.

In de periode 2013-2014 werden in de heilige stad Kerbala een beperkt aantal aanslagen op sjiitische doelwitten gepleegd. Het aantal burgerslachtoffers hierbij bleef beperkt. De veiligheidsmaatregelen in Kerbala werden in de loop van 2013 en 2014 herhaaldelijk opgedreven en het Iraakse leger werd er door vrijwilligers versterkt. Er vonden in de regio evenwel geen grootschalige confrontaties plaats tussen militanten van IS en het Iraakse leger. Aanslagen in de provincie Kerbala zijn uitzonderlijk en zijn doorgaans kleinschalig.

Naarmate IS haar terreurcampagne in 2013-2014 opdreef, namen ook de veiligheidsmaatregelen in Najaf toe. Ook hier bleven directe confrontaties tussen militanten van IS en het Iraakse leger uit. Er doen zich in de provincie Najaf voorts nauwelijks geweldfeiten voor. Het geweld dat er voorkomt concentreert zich hoofdzakelijk in de stad Najaf. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is beperkt. Tot slot dient opgemerkt te worden dat de provincies Wassit, Qadisiya, Missan, Thi-Qar en al-Muthanna grotendeels gespaard blijven bij het etno-sektarisch conflict dat Irak teistert. De sporadische, hoofdzakelijk kleinschalige terreuraanslagen die in deze provincies plaatsvinden, zijn doorgaans gesitueerd in de steden Kut (Wassit) en Nasseriyah (Thi-Qar). Het aantal burgerslachtoffers is er beperkt gebleven. Het offensief dat IS in de zomer van 2014 inzette, bereikte voornoemde provincies niet. Het geweld in deze provincies is beperkt tot sporadische terreuraanslagen met een relatief laag aantal burgerslachtoffers tot gevolg.

Volledigheidshalve wordt hierbij aangestipt dat het Iraakse zuiden niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten aanbieden op Irak en dat een terugvlucht naar Irak niet noodzakelijk via de luchthaven van Bagdad dient te verlopen. Naast Baghdad International Airport beschikt Irak immers over internationale luchthavens in Basra, en Najaf, dewelke onder de controle van de Iraakse autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Personen die naar Irak wensen terug te keren kunnen via deze luchthavens naar hun bestemming in Zuid-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de zuidelijke provincies Basra, Kerbala, Najaf, Wassit, Qadisiya, Missan, Thi-Qar en al-Muthanna thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Zuid-Irak aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet."

Verzoekende partij voert desbetreffend aan dat de informatie waarop verwerende partij zich dienaangaande baseert, dateert van oktober 2014 en 24 december 2015 en derhalve allesbehalve

actueel is. Verzoekende partij verwijst in dit verband naar verschillende arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarin geoordeeld werd dat de informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseerde bij de beoordeling van de veiligheidssituatie onvoldoende actueel was. Overeenkomstig het gelijkheidsbeginsel dient *in casu* dan ook op gelijke wijze geoordeeld te worden. De Raad stelt echter vast dat door verwerende partij per aanvullende nota de recentere “COI Focus” betreffende “*Irak – Veiligheidssituatie Zuid-Irak*” van 4 augustus 2016 werd bijgebracht, waarin bovenstaande evaluatie van de veiligheidssituatie in Zuid-Irak, en in het bijzonder in de provincie Thi-Qar, bevestigd wordt.

Daar waar verzoekende partij in verband met de informatie waarop verwerende partij zich dienaangaande baseert de schending aanvoert van artikel 26 PR CGVS, wijst de Raad er evenwel op dat uit de lezing van het verslag aan de Koning bij voornoemd artikel 26 PR CGVS blijkt dat de verplichtingen vervat in dit artikel enkel betrekking hebben op informatie waarbij de feitelijke aspecten van een asielrelaas gecontroleerd worden (Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen, Verslag aan de Koning, B.S. 27 januari 2004, p. 4630). Dit wordt overigens bevestigd in het advies 34.745/4 van de afdeling wetgeving van de Raad van State bij het PR CGVS, dat stelt: “(...) *In wezen aanvaardt de Raad van State dat de Commissaris-generaal zich mag baseren op informatie die hij in zijn bezit heeft om de vrees die een asielaanvrager aanvoert tegen te spreken, op voorwaarde dat de bron van de informatie, de juiste identiteit van de persoon die die informatie heeft verstrekt, de gegrondheid ervan en de wijze waarop die informatie is ingewonnen worden weergegeven in de beslissing of, op zijn minst, in het administratief dossier. Zo niet zijn de asielzoekers niet in staat die informatie tegen te spreken en kan de Raad van State zijn wettigheidscontrole niet uitoefenen.*” (B.S. 27 januari 2004, p. 4636). Tevens blijkt uit de rechtspraak van de Raad van State dat voormeld artikel “(...) *enkel om inlichtingen gaat die via telefoon of e-mail werden verkregen van een persoon of een instelling om een in het door de vreemdeling gegeven asielrelaas voorkomend feitelijk aspect na te gaan. Het gaat daarbij echter niet om inlichtingen die werden verkregen voor het opstellen van algemene rapporten waarin de situatie of een deelaspect ervan in een bepaald land wordt beschreven met het oog op een latere toetsing van asielaanvragen*” (RvS 24 februari 2015, nr. 230.301). Rekening houdend met het voorgaande, dient te worden besloten dat voormelde COI-rapporten – die algemene rapporten betreffen omtrent de veiligheidssituatie in Zuid-Irak met het oog op een toetsing van asielaanvragen, die geen betrekking hebben op de feitelijke aspecten van het door verzoekende partij voorgehouden asielrelaas en die niet worden gebruikt om haar vrees tegen te spreken – niet onder het toepassingsgebied van het voormelde artikel van het PR CGVS vallen. Zodoende is de door verzoekende partij aangevoerde schending van artikel 26 van het PR CGVS niet dienstig.

Verder stelt de Raad vast dat verzoekende partij nalaat concrete elementen aan te brengen waaruit blijkt dat de informatie waarop bovenstaande analyse van de veiligheidssituatie in haar regio van herkomst, de provincie Thi-Qar in Zuid-Irak, gesteund is, niet correct zou zijn.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.17. Ter terechtzitting brengt verzoekende partij per aanvullende nota nog verschillende stukken aan. Het betreft de overlijdensakte van Z., verschillende sms-berichten die werden uitgewisseld tussen verzoekende partij en Z. en een brief waaruit blijkt dat verzoekende partij uit haar stam verstoten is omwille van haar relatie met Z..

De Raad bemerkt dienaangaande vooreerst op dat aan documenten die ter ondersteuning van een voorgehouden asielrelaas worden bijgebracht enkel bewijswaarde kan worden toegekend voor zover deze gepaard gaan met een geloofwaardig relaas, wat *in casu* niet het geval is.

Daarenboven stelt de Raad vast dat deze documenten louter fotokopieën betreffen waaraan geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend gelet op het feit dat deze gemakkelijk door knip- en plakwerk nagemaakt en vervalst kunnen worden (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135; RvS 24 maart 2005, nr. 142.624).

In verband met de aangebrachte sms-berichten merkt de Raad daarnaast nog op dat het opmerkelijk is dat verzoekende partij plots toch nog sms-berichten kan voorleggen, terwijl zij tijdens haar tweede gehoor op het Commissariaat-generaal, hiernaar gevraagd, eerst stelde dat zij sms'en kon voorleggen om nadien te zeggen dat er toch geen sms'en voorhanden zijn (administratief dossier, stuk 6, gehoorverslag CGVS d.d. 28/04/2016, p. 21). De gebrekkige medewerking in hoofde van verzoekende partij om deze sms'en voor te leggen ondergraaft verder de bewijswaarde van de sms-berichten die zij thans aanbrengt.

2.2.18. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 18 en 19), en dat verzoekende partij tijdens de gehoren op het Commissariaat-generaal d.d. 15 maart 2016 en 28 april 2016 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Arabisch en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.19. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel ten slotte wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Aangezien verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoonde dat het asielrelaas van verzoekende partij niet als geloofwaardig kan worden beschouwd, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

2.2.20. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

## **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

### **Artikel 1**

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

### **Artikel 2**

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig januari tweeduizend zeventien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT